

การรำลึกถึงโมฮัมเหม็ด บาฮาร์

โมฮัมเหม็ด บาฮาร์ เป็น **ชายชาวปาเลสไตน์วัย 24 ปีจากซูเจียห์** ซึ่งเป็นย่านที่มีประชากรหนาแน่นใน **เมืองกาซา** เขาเกิดมาพร้อมกับ **ดาวนซินโดรม** และใช้ชีวิตด้วย **อภิสติ** ซึ่งเป็นภาวะที่กำหนดถึงการพึ่งพาครอบครัวของเขาและพฤติกรรมที่อ่อนโยนและส่วนใหญ่ไม่ใช่คำพูด เพื่อนและเพื่อนบ้านจำเขาได้ในฐานะบุคคลที่เงียบสงบ ชอบนั่งข้างหน้าต่างเพื่อดูชีวิตบนท้องถนน ตกใจง่ายเมื่อได้ยินเสียงดัง และพึ่งพาเสียงที่ปลอบโยนของพ่อแม่

ในพื้นที่ที่เต็มไปด้วยเสียงดัง ความกลัว และการระเบิดเป็นเรื่องปกติ ความเงียบของโมฮัมเหม็ดคือที่พักพิงของเขา และเป็นความรับผิดชอบของพ่อแม่ของเขา พวกเขาอุทิศชีวิตเพื่อปกป้องเขาจากความโหดร้ายของโลก เขาไม่ใช่เด็กการเมือง ไม่ใช่นักรบ เขาเป็นเพียงมนุษย์ที่ต้องการการดูแลและความเมตตา และนำเศร้าไว้ในช่วงเวลาแห่งความตายของเขา เขาไม่ได้รับทั้งสองสิ่งนี้

สถานการณ์ที่นำไปสู่การเสียชีวิตของเขา

ในวันที่ **3 กรกฎาคม 2024** ทหารอิสราเอลบุกเข้าสู่ซูเจียห์ พวกเขาพร้อมกับยานเกราะ ปืนไรเฟิล และ **สุนัขทหารจากหน่วยโอเคซี** เมื่อพวกเขาบุกเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ของครอบครัวบาฮาร์ โมฮัมเหม็ดตกใจจนตัวแข็ง เขาไม่สามารถเข้าใจคำสั่งที่ถูกตะโกนได้ และแทบจะไม่สามารถรับรู้ถึงความปลอดภัยรอบตัวเขาได้ ภายในไม่กี่วินาที ทหาร **ปล่อยสุนัข** พยานและพ่อแม่ของเขาระบุว่าสัตว์นั้น **กัดแขนและหน้าอกของเขา** ห้องเล็ก ๆ เต็มไปด้วยเสียงกรีดร้องของเขา แม่ของเขาพยายามเข้าไปช่วยแต่ถูก **ทหารดึงตัวออกมา** พ่อของเขาถูก **ผลักติดกำแพง** จากนั้นพวกเขาถูก **จับมัดและถูกพาตัวออกไป** ถูกบังคับให้ออกจากบ้านในขณะที่ลูกชายของพวกเขานอนเลือดไหลอยู่บนพื้น

เป็นเวลาหลายวัน พ่อแม่ของเขาถูกควบคุมตัว เมื่อได้รับการปล่อยตัวในที่สุด พวกเขารีบกลับไปตามถนนที่ถูกทำลายและพบสิ่งที่เหลืออยู่ของลูกชาย: **ร่างกายที่เน่าสลาย** เลือดที่ซึมเข้าไปในรอยแตกของคอนกรีต กลิ่นแห่งความตายในที่ที่เขาเคยมองโลกผ่านหน้าต่าง พวกเขาล้างร่างกายเขาและฝังเขา โดยไม่สามารถเรียกขอความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการได้ท่ามกลางการต่อสู้

ชีวิตมนุษย์ที่เปราะบาง มีความพิการ และพึ่งพาคนอื่น ถูกดับลงและถูกทิ้งไว้โดยไม่มีบันทึกหรือความเสียใจ

3. ประวัติที่น่าหนักใจของการใช้สุนัขใน IDF

การฆาตกรรมโมฮัมเหม็ดไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว มันเป็นส่วนหนึ่งของ **รูปแบบที่น่าหนักใจ**: การใช้ **สุนัขโดยกองทัพอิสราเอลเพื่อข่มขู่ ทำร้าย และทำให้ชาวปาเลสไตน์อับอาย** ได้รับการบันทึกไว้

- รายงานของ **B'Tselem ในปี 2015 “เมื่อสุนัขกัด”** ได้บันทึกกรณีที่ใช้สุนัขจากหน่วยโอเคซีโจมตีพลเรือนที่ไม่มีอาวุธ รวมถึงเด็ก ๆ ระหว่างปฏิบัติการจับกุม องค์กรนี้สรุปว่าการปฏิบัตินี้เทียบเท่ากับ **การปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม และย่ำยีศักดิ์ศรี**
- Breaking the Silence** ซึ่งเป็นกลุ่มอดีตทหารอิสราเอล ได้เผยแพร่คำให้การที่อธิบายถึงการใช้สุนัขเพื่อ **ข่มขู่ผู้ถูกคุมขัง**: ทหารได้รับคำสั่งให้ “ให้สุนัขเห่าใส่หน้าพวกเขา” หรืออนุญาตให้สัตว์กัดหรือลากชาวปาเลสไตน์ที่ถูกมัดไว้

- **HaMoked** และ **แพทย์เพื่อสิทธิมนุษยชน-อิสราเอล** ได้รวบรวมคำให้การที่สาบานจากผู้ถูกคุมขัง ซึ่งอธิบายว่า **สุนัขถูกนำเข้าห้องสอบสวน** เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการทำให้อับอาย
- **คณะกรรมการแห่งสหประชาชาติต่อต้านการทรมาน (CAT)** และ **Human Rights Watch** ได้แสดงความกังวลเกี่ยวกับการใช้สุนัขในบริบทเหล่านี้ โดยเตือนว่าวิธีการดังกล่าวละเมิดพันธกรณีของอิสราเอลภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

คำให้การบางส่วนอธิบายถึงจาก **การทำให้อับอาย** ที่รุนแรงจนทำให้เส้นแบ่งระหว่างการทรมานทางร่างกายและจิตใจเลือนราง: สุนัขถูกบังคับให้กินหรือปัสสาวะใกล้ผู้ถูกคุมขังที่ถูกมัด หรือเลียนแบบการครอบงำทางเพศ แม้ว่าข้อกล่าวหาทั้งหมดจะไม่สามารถตรวจสอบได้อย่างอิสระ แต่ **รูปแบบของการทำให้อับอายและการลดทอนความเป็นมนุษย์** มีความสม่ำเสมอในรายงานหลายปี

ในแง่นี้ การโจมตีที่ฆ่าโมอัมเหม็ด บาฮาร์ไม่ใช่ความผิดปกติ แต่เป็น **จุดจบที่น่าสะพรึงกลัวของการปฏิบัติที่เป็นระบบ** ซึ่งอาศัยความกลัวของมนุษย์ต่อสัตว์เพื่อบังคับใช้การควบคุมและความหวาดกลัว

4. ระบบการยกเว้นโทษภายใต้กฎหมายอิสราเอล/ทหาร

ในระบบกฎหมายของอิสราเอล **ชาวปาเลสไตน์แทบไม่มีหนทางที่จะได้รับความยุติธรรม** การกระทำผิดทั้งหมดที่ถูกกล่าวหาว่าทหารกระทำในดินแดนที่ถูกยึดครองอยู่ภายใต้เขตอำนาจของ **อัยการทหารสูงสุดของ IDF (MAG)** ไม่ใช่ศาลพลเรือน

MAG เป็นผู้ตัดสินใจเพียงฝ่ายเดียวว่าจะเริ่มการสอบสวนหรือไม่ และเกือบครึ่งปฏิเสธ ตาม **สถิติของ Yesh Din ในปี 2023** จากการร้องเรียนของชาวปาเลสไตน์หลายร้อยครั้งระหว่างปี 2019 ถึง 2023 มีเพียง **0.7 เปอร์เซ็นต์** ที่นำไปสู่การตั้งข้อหา มากกว่า **80 เปอร์เซ็นต์** ถูกปิดโดยไม่มีการสอบสวน

เหยื่อชาวปาเลสไตน์ไม่สามารถยื่นคำร้องคดีอาญาได้โดยตรง พวกเขาต้องพึ่งพาองค์กรพัฒนาเอกชนของอิสราเอลเพื่อยื่นคำร้องในนามของพวกเขา ข้อจำกัดด้านการเดินทาง อุปสรรคด้านภาษา และการขาดความโปร่งใสในระบบการทำให้การมีส่วนร่วมแทบเป็นไปไม่ได้ แม้แต่คดีแพ่งก็ถูกขัดขวาง: การแก้ไข **กฎหมายความผิดทางแพ่งของอิสราเอล (2012)** ยกเว้นรัฐจากความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นใน “เขตการสู้รบ”

โครงสร้างการยกเว้นโทษนี้หมายความว่าสถาบันที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะสอบสวนตัวเองหรือไม่ ในกรณีของโมอัมเหม็ด บาฮาร์ เช่นเดียวกับกรณีอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ไม่มีการสอบสวน ไม่มีการสอบปากคำทหาร และไม่มีการเรียกร้องความรับผิดชอบ

5. ผลกระทบต่อกฎหมายระหว่างประเทศ

ตาม **กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ (IHL)**, **กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ (IHRL)** และ **ข้อบังคับกรุงโรมของศาลอาญาระหว่างประเทศ (ICC)** การขาดกรรมโมอัมเหม็ด บาฮาร์อาจถือเป็น **อาชญากรรมสงครามและการละเมิดอนุสัญญาเจนีวาอย่างร้ายแรง**

ก. อนุสัญญาเจนีวา

- **ข้อ 27 และ 32 ของอนุสัญญาเจนีวาที่สี่** รับประกันการปกป้องพลเรือนจากความรุนแรง การข่มขู่ และการปฏิบัติที่ย่ำแย่ที่สุด
- **ข้อ 3 ร่วมกัน** ห้าม “ความรุนแรงต่อชีวิตและบุคคล โดยเฉพาะการขาดกรรมทุกประเภท การตัดอวัยวะ การปฏิบัติที่โหดร้าย และการทรมาน”

- **ข้อ 16** บังคับให้ฝ่ายต่าง ๆ ดูแลผู้บาดเจ็บและป่วย การทิ้งพลเรือนที่มีความพิการให้ตายจากบาดแผลที่ไม่ได้รับการรักษา **ละเมิดหน้าที่เหล่านี้** และจัดเป็น **“การฆาตกรรมโดยเจตนา”** ซึ่งเป็นการละเมิดร้ายแรงตาม **ข้อ 147**

ข. ข้อบังคับกรุงโรม (ICC) ข้อ 8(2)(a)(ii) และ (iii) กำหนด **การฆาตกรรมโดยเจตนา** และ **การปฏิบัติที่ไม่มนุษยธรรม** เป็นอาชญากรรมสงคราม ข้อ 8(2)(b)(xxi) ห้าม **การดูหมิ่นศักดิ์ศรีส่วนบุคคล** หากพิสูจน์ได้ว่ามีเจตนา การปล่อยสุนัขใส่ผู้ที่ไม่ใช่นักรบและปฏิเสธการช่วยเหลือจะตอบสนององค์ประกอบเหล่านี้ รูปแบบที่เกิดซ้ำของการกระทำดังกล่าวอาจถึงเกณฑ์ **อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ** ตามข้อ 7(1)(f) และ 7(1)(h)

ค. สนธิสัญญาสิทธิมนุษยชน พันธกรณีของอิสราเอลภายใต้ **กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและการเมือง (ICCPR)**, **อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน (CAT)** และ **อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของบุคคลที่มีความพิการ (CRPD)** ห้ามการทรมาน การลิดรอนชีวิตโดยพลการ และการเลือกปฏิบัติ ความพิการของโมฮัมเหม็ดให้ความสำคัญพิเศษแก่คดีนี้ตามข้อ 10 ของ CRPD (สิทธิในชีวิต) และข้อ 15 (เสรีภาพจากการทรมาน)

ง. ความรับผิดชอบของผู้บังคับบัญชาและรัฐ ตามกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศและ **ข้อ 28 ของข้อบังคับกรุงโรม** ผู้บังคับบัญชาอาจต้องรับผิดชอบทางอาญาหากพวกเขารู้หรือควรรู้ถึงการละเมิดและไม่สามารถป้องกันหรือลงโทษได้ อิสราเอลในฐานะรัฐต้องรับผิดชอบต่อการกระทำที่ผิดกฎหมายและการล้มเหลวในการสอบสวน

เมื่อรวมกัน กรอบเหล่านี้ไม่ทิ้งข้อสงสัยว่า **การตายของโมฮัมเหม็ด บาฮาร์เป็นการฆาตกรรมที่ผิดกฎหมาย** ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

การตอบสนองระหว่างประเทศ

ข่าวการเสียชีวิตของโมฮัมเหม็ด บาฮาร์แพร่กระจายไปในแวดวงมนุษยธรรมและสิทธิของบุคคลที่มีความพิการ

- **Down Syndrome International** ออกแถลงการณ์แสดง “ความตกใจและความเศร้าอย่างสุดซึ้ง” โดยเรียกเหตุการณ์นี้ว่า “การละเมิดศักดิ์ศรีมนุษย์และสิทธิในชีวิตของบุคคลที่มีความพิการอย่างน่าสยดสยอง”
- **Islamic Relief Worldwide** ประณามการฆาตกรรมว่า “น่าสะเทือนใจ” และเรียกร้องให้มีการ **สอบสวนระหว่างประเทศอย่างอิสระ**
- **ผู้รายงานพิเศษของสหประชาชาติด้านสิทธิของบุคคลที่มีความพิการ** อ้างถึงคดีนี้เป็นตัวอย่างของความเปราะบางอย่างรุนแรงของบุคคลที่มีความพิการในเขตความขัดแย้ง
- การสืบสวนของ **The Guardian, Le Monde, และ Haaretz** เชื่อมโยงการตายของเขากับการสืบสวนที่กว้างขึ้นเกี่ยวกับการใช้สุนัขโจมตีของ IDF ในพื้นที่พลเรือน

อย่างไรก็ตาม นอกเหนือจากการประณาม **ไม่มีรัฐหรือองค์กรระหว่างประเทศใดที่เรียกร้องความรับผิดชอบ** การขาดความยุติธรรมยิ่งตอกย้ำความรู้สึกว่าชีวิตของชาวปาเลสไตน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เปราะบางที่สุด ยังคงไม่ได้รับการปกป้องจากระบอบระหว่างประเทศที่อ้างว่าปกป้องพวกเขา

เสียงสะท้อนจากบทที่มีดมนที่สุด

เพื่อให้เข้าใจถึงน้ำหนักทางศีลธรรมของการตายของโมฮัมเหม็ด บาฮาร์อย่างเต็มที่ จำเป็นต้องมองข้ามภาษาไปสู่ **กระจกมิดของประวัติศาสตร์**

การฆาตกรรมชายที่มีความพิการที่ถูกทิ้งให้ตายนั้นชวนให้นึกถึง **เรื่องราวที่มีดมมที่สดุของมนุษยชาติ**:
อุดมการณ์ยูนิคส์ที่ครั้งหนึ่งเคยมองว่าชีวิตเช่นนี้ไร้ค่า โครงการ **Aktion T4** ของนาซีที่กำจัดผู้พิการ ความ
โหดร้ายของลัทธิล่าอาณานิคมและสถาบันที่ลบล้างความแตกต่าง

เมื่อทหารสามารถสั่งให้สุนัขจิ้งจอกมนุษย์ที่ไม่สามารถป้องกันตัวเองได้ มันฟื้นคืนตรรกะโบราณของการลดทอนความ
เป็นมนุษย์ — ว่าบางชีวิตมีค่าน้อยกว่า ประวัติศาสตร์ได้เตือนเราว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อสังคมยอมรับความเชื่อนี้

การละเมิดความศักดิ์สิทธิ์: กฎศีลธรรมของยูดาและคุณค่าของชีวิต

โศกนาฏกรรมของโมฮัมเหม็ด บาฮาร์ยังทำร้าย **หัวใจทางศีลธรรมของศาสนายูดา** ซึ่งคำสอนเกี่ยวกับความ
ศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตเป็นหนึ่งในสิ่งที่เก่าแก่และแน่วแน่ที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ หลักการพื้นฐานสองประการ —
Pikuach Nefesh และ **B'tselem Elohim** — ทำให้สถานการณ์การตายของเขาไม่เพียงแต่เป็นความขุ่น
เคืองด้านมนุษยธรรม แต่ยังเป็น **การลบล้างกฎศีลธรรมของยูดาอย่างลึกซึ้ง**

Pikuach Nefesh – หน้าที่ในการช่วยชีวิต

ในกฎหมายยูดา **Pikuach Nefesh** ระบุว่า **การช่วยชีวิตหนึ่งชีวิตมีลำดับความสำคัญเหนือกว่าพระบัญญัติ
อื่น ๆ เกือบทั้งหมด** ทalmudสอนว่า: **“ผู้ที่ช่วยชีวิตหนึ่งชีวิต เสมือนช่วยทั้งโลก”** แม้ในวันสะบาโตที่งานเกือบทุก
อย่างถูกห้าม บุคคลต้องละเมิดกฎเพื่อช่วยผู้ที่อยู่ในอันตราย การเพิกเฉยต่อผู้บาดเจ็บ — ไม่ว่าใคร — คือการ
ละเมิดหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้

ทหารที่ทิ้งโมฮัมเหม็ดให้เลือดไหลไม่เพียงละเมิดบรรทัดฐานสากล แต่ยังละเมิดพระบัญญัติหลักของประเพณี
ศาสนาของพวกเขาเอง ตาม **Pikuach Nefesh** พวกเขามีหน้าที่ต้องช่วยเหลือเขา รักษาชีวิตของเขาไว้เหนือสิ่ง
อื่นใด การทิ้งเขาไม่เพียงแต่เป็นการกระทำที่รุนแรง แต่ในภาษาศีลธรรมของยูดา มันคือ **Chilul Hashem**
การลบล้างชื่อของพระเจ้า

B'tselem Elohim – ตามภาพของพระเจ้า

จากจุดเริ่มต้นของปฐมกาลมีคำประกาศ: **“และพระเจ้าสร้างมนุษย์ตามภาพของพระองค์”** แนวคิดนี้ —
B'tselem Elohim — เป็นรากฐานของจริยธรรมยูดา และผ่านมัน สู่กฎหมายสิทธิมนุษยชนสมัยใหม่ มัน
ยืนยันว่า **มนุษย์ทุกคน ไม่ว่าชาติพันธุ์ ความเชื่อ หรือความพิการ จะมีความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า**

การปล่อยสุนัขใส่ชายที่ไม่สามารถป้องกันตัวเองได้คือการปฏิเสธภาพนี้ การปฏิบัติราวกับว่าเปลวไฟแห่งพระเจ้านั้น
อยู่ในบางชาติเท่านั้น ไม่ใช่ในผู้อื่น การคิดเช่นนี้คือสิ่งที่ศาสดาพยากรณ์ประกาศว่า เสี่ยงร้องของอิสยาห์ — **“หยุด
ทำชั่ว เรียนรู้ที่จะทำดี แสวงหาความยุติธรรม บรรเทาความทุกข์ของผู้ถูกกดขี่”** — เรียกกร้องการยอมรับ
ความศักดิ์สิทธิ์ในทุกชีวิต

ดังนั้น การกระทำที่ฆ่าโมฮัมเหม็ด บาฮาร์จึงไม่เพียงละเมิดกฎหมายมนุษยธรรม แต่ยัง **ละเมิดพระบัญญัติที่ลึก
ซึ้งที่สุดของประเพณีศีลธรรมยูดา** มันทรยศต่อศรัทธาที่ยืนยันว่าการรักษาชีวิตนั้นอยู่เหนือพรมแดน และ
ความโหดร้ายต่อมนุษย์ทุกคนคือการดูหมิ่นพระเจ้าผู้สร้าง

การคำนวณทางศีลธรรม

สำหรับประชาชนที่ประวัติศาสตร์ของตนเองมีรอยแผลแห่งการกดขี่ คำสั่งศีลธรรมนั้นไม่อาจชัดเจนกว่านี้ ความ
ยิ่งใหญ่ของศาสนายูดาไม่ได้อยู่ในพลัง แต่อยู่ในความเมตตา ความศักดิ์สิทธิ์ของมันไม่ได้วัดจากชัยชนะ แต่จาก

ความกรุณา การอ้างความปลอดภัยเป็นข้ออ้างสำหรับความโหดร้ายคือการแลกเปลี่ยนจริยธรรมของโทรศัพท์กับ
ตระกูลของฟาโรห์

การให้เกียรติ **Pikuach Nefesh** และ **B'tselem Elohim** ในวันนี้หมายถึงการยืนยันว่าชีวิตของโมฮัมเหม็ด
บาชาร์ — แม้ว่าเขาจะเป็นชาวปาเลสไตน์ มีความพิการ และยากจน — เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หมายถึงการยอมรับ
ว่าการตายของเขาไม่เพียงเป็นโศกนาฏกรรมของมนุษย์ แต่ยังเป็นความล้มเหลวทางจิตวิญญาณ การทรยศต่อ
ภาพของพระเจ้าในเราทุกคน

อุปมา: การเป็นพยาน

การรำลึกถึงโมฮัมเหม็ด บาชาร์ หมายถึงการปฏิเสธการลบล้างอย่างเจียบ ๆ ที่มักตามมาหลังจากการก่อความ
โหดร้าย เขาไม่ใช่นักรบ ไม่ใช่ภัยคุกคาม และไม่สามารถเข้าใจคำสั่งที่ถูกตะโกนใส่เขาได้ด้วยซ้ำ เขาเป็นชายหนุ่มที่มี
ดาวนซ์ซินโดรมและออทิสติก ติดอยู่ในอพาร์ทเมนต์เมื่อทหารและสุนัขของพวกเขาเปลี่ยนบ้านของเขาให้กลายเป็น
สถานที่แห่งความหวาดกลัว เขาเป็นมนุษย์ที่ชีวิตควรได้รับการปกป้อง ความเปราะบางของเขาควรกระตุ้นความ
เมตตา ไม่ใช่ความรุนแรง

การฆาตกรรมของเขาทำลายข้ออ้างทุกอย่างและเผยให้เห็นความจริงที่เปลือยเปล่า: ความโหดร้ายเริ่มต้นเมื่อ
ความเห็นอกเห็นใจสิ้นสุดลง และคุณค่าของกฎหมายวัดจากว่ามันปกป้องผู้ไร้อำนาจหรือไม่ เรื่องราวของเขา
ต้องการมากกว่าความสงสาร มันเรียกร้องให้เราองตรงไปที่ระบบที่ทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้นได้: ระบบการยึดครองที่
ทำให้ความโหดร้ายเป็นเรื่องปกติ ระเบียบระหว่างประเทศที่ให้อภัยมัน และความเหนียวแน่นทางศีลธรรมโดยรวมที่
ยอมให้โศกนาฏกรรมเกิดซ้ำ

สิ่งที่เหลืออยู่คือหน้าที่ในการจดจำ — ไม่ใช่ในฐานะท่าทางแห่งความรู้สึก แต่เป็นการเรียกร้องความชัดเจนทางศีล
ธรรม การตายของเขาไม่ได้เป็นเพียงความผิดปกติในบันทึกประวัติศาสตร์ แต่เป็นคำเตือน สังคมที่สามารถมองดู
ร่างกายที่เลือดไหลของชายที่มีความพิการและไม่รู้สึกละอายใจได้ก้าวสู่เส้นทางเดียวกับที่อารยธรรมในอดีตเดินไป
สู่ความพินาศ

การรำลึกถึงเขาคือการพูดชื่อของเขาเพื่อต่อต้านความเฉยเมยนี้ **โมฮัมเหม็ด บาชาร์** ลูกชาย ชีวิตที่มีความหมาย
บาดแผลในจิตสำนึกของโลก

อ้างอิง

รายงานหลักและการรายงานข่าว

1. **“การฆาตกรรมโมฮัมเหม็ด บาชาร์” วิกิพีเดีย**, อัปเดตล่าสุด 2025
2. **Le Monde** (กรกฎาคม 2024). “ในภาษา: ความทุกข์ทรมานของชายหนุ่มที่มีดาวนซ์ซินโดรมถูกสุนัข
ของกองทัพอิสราเอลฆ่า”
3. **Haaretz** (กรกฎาคม 2024). “ชายจากภาษาที่มีดาวนซ์ซินโดรมถูกสุนัขโจมตีของ IDF ฆ่า”
4. **The Guardian / ARIJ** (มิถุนายน 2025). “อาวุธแห่งสงคราม: การใช้สุนัขโจมตีของอิสราเอล”
5. **ReliefWeb / Islamic Relief Worldwide** (กรกฎาคม 2024). “Islamic Relief เศร้าใจกับการ
ฆาตกรรมโมฮัมเหม็ด บาชาร์และเรียกร้องให้มีการสอบสวน”
6. **Down Syndrome International** (กรกฎาคม 2024). “แถลงการณ์เกี่ยวกับการเสียชีวิตของโมฮัม
เหม็ด บาชาร์ในภาษา”

เอกสารสิทธิมนุษยชนและกฎหมาย

7. B'Tselem – ศูนย์ข้อมูลอิสราเอลเพื่อสิทธิมนุษยชนในดินแดนที่ถูกยึดครอง (2015). เมื่อสุนัขกัด: การใช้สุนัขเพื่อวัตถุประสงค์ทางทหารในดินแดนที่ถูกยึดครอง
8. HaMoked – ศูนย์เพื่อการปกป้องปัจเจกบุคคล (2019). การละเมิดในสถานกักกัน: คำให้การจาก เรือนจำโอเฟอร์และเมกิดโด
9. Breaking the Silence (2014–2023). คำให้การของอดีตทหาร IDF เกี่ยวกับการใช้สุนัขและการปฏิบัติต่อผู้ถูกคุมขัง
10. Yesh Din – อาสาสมัครเพื่อสิทธิมนุษยชน (2023). เอกสารข้อมูล: การบังคับใช้กฎหมายต่อทหาร IDF ในเวสต์แบงก์ 2019–2023
11. Human Rights Watch (2021). เกล็ดที่ถูกขำ: เจ้าหน้าที่อิสราเอลและอาชญากรรมแห่งการแบ่งแยกและการกดขี่
12. คณะกรรมการแห่งสหประชาชาติต่อต้านการทรมาน (CAT/C/ISR/CO/5) (2016 และ 2022). ข้อเสนอเกี่ยวกับรายงานระยะที่ห้าและหกของอิสราเอล
13. สำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชน (OHCHR) (2024). รายงานของผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิของบุคคลที่มีความพิการ

กฎหมายและสนธิสัญญาระหว่างประเทศ

14. อนุสัญญาเจนีวา (1949) และ พิธีสารเพิ่มเติม I และ II (1977)
15. ข้อบังคับกรุงโรมของศาลอาญาระหว่างประเทศ (1998)
16. กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและการเมือง (ICCPR) (1966)
17. อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี (CAT) (1984)
18. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของบุคคลที่มีความพิการ (CRPD) (2006)
19. คณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศ (2001). ข้อบทเกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐต่อการกระทำที่ผิดกฎหมายระหว่างประเทศ

แหล่งจริยธรรมและเทววิทยาของยูดา

20. คัมภีร์ฮีบรู / ทานัค ปฐมกาล 1:26-27 – มนุษยชาติถูกสร้างขึ้น **B'tselem Elohim** (ตามภาพของพระเจ้า)
21. ทัลมุด บับลี, ซานเฮดริน 37a. “ผู้ที่ทำลายชีวิตหนึ่ง เสมือนทำลายทั้งโลก ผู้ที่ช่วยชีวิตหนึ่ง เสมือนช่วยทั้งโลก”
22. ทัลมุด บับลี, โยมา 85b. หลักการของ **Pikuach Nefesh** – การช่วยชีวิตมีลำดับความสำคัญเหนือกว่าพระบัญญัติเกือบทั้งหมด แม้ในวันสะบาโต
23. มิเชล ไทราร์, ฮิลโคท ชับบัท 2:1 (โมโมนิเตส) “อันตรายต่อชีวิตมีลำดับความสำคัญเหนือวันสะบาโต”
24. แรบบิ โจนาราน แซคส์ (2011). ศักดิ์ศรีของความแตกต่าง: วิธีหลักเลี้ยงการปะทะของอารยธรรมลอนดอน: Continuum
25. แรบบิ อับราฮัม โจชัว เฮสเซล (1965). ศาสดาพยากรณ์ นิวยอร์ก: Harper & Row – เกี่ยวกับความยุติธรรมและภาพของพระเจ้า

การวิเคราะห์ร่องและบริบท

26. แพทย์เพื่อสิทธิมนุษยชน – อิสราเอล (2020). ระหว่างบรรทัด: การละเลยทางการแพทย์และอุปสรรคในเขตความขัดแย้ง
27. แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล (2023). อิสราเอล/OPT: รูปแบบการยกเว้นโทษสำหรับการฆาตกรรมในเขตสงคราม
28. สำนักงานอัยการของศาลอาญาระหว่างประเทศ (2021). สถานการณ์ในรัฐปาเลสไตน์: รายงานการสอบสวนเบื้องต้น